

El professor Emili Balaguer, president del Congrés

Francesc Cutillas

Metges a Benicàssim

XII Congrés de Metges i Biòlegs de Llengua Catalana

El professor de la Universitat d'Alacant Emili Balaguer és president del XII Congrés de Metges i Biòlegs de Llengua Catalana, que se celebrarà a Benicàssim de l'1 al 4 de novembre sobre el tema «El procés d'emmalaltir». En parlem amb el professor Balaguer.

Pregunta.-¿Quins són els sectors que hi participen?

Resposta.-Una de les característiques d'aquests congressos, des que es reprengueren contemporàniament, és integrar, no sols els professionals de la medicina, sinó qualsevol professional que pugui dir

alguna cosa sobre la malaltia, la mort o la salut. I això perquè una de les característiques de la medicina catalana, jo diria que des de principis de segle, ha estat un intent de dur a la pràctica el programa real de la medicina contemporània, que era desenvolupar al màxim els aspectes biològics, integrant-hi els aspectes de tipus social i psicològic.

Un dels pares de la medicina actual deia en 1849 que la medicina o es transformava en una ciència social, o no seria res. El que ha passat al món occidental és que s'ha fet un gran esforç per transformar-la en una ciència biològica exacta, però s'ha oblidat

els aspectes socials. Tal oblit és un dels fonaments de la crisi de la medicina actual. Contra això, aquests congressos són interdisciplinaris.

Una de les proves de la seua vigència és l'entusiasme que ha despertat, del 1976 ençà, entre els estudiants, que en són part activa, i que, a més de participar en les ponències, plantegen sovint la pròpia problemàtica.

P.-¿Quina és la incidència del Congrés de Benicàssim?

R.-La teoria segons la qual la majoria de metges són «carques» no és certa, perquè sempre ha estat, més aviat, el contrari. Sovint s'oblida el paper que gent com el doctor Mata o el doctor Esquerdo van representar, des d'un punt de vista progressista, per a la medicina, i, en general, el dels metges en la revolució del XIX. Però, responent més exactament a la pregunta, cal dir que és important la incidència pel que fa al nombre, comparativament amb encontres d'aquesta mena. Hi ha unes quatre-centes inscripcions, i més de cent comunicacions. D'altra banda, i atenent a la qualitat, també té incidència, perquè les figures més qualificades de la medicina, la biologia i les ciències de la salut als Països Catalans hi estan interessats. El fet que la ponència del Congrés de Perpinyà sobre «Funció social de la medicina» s'haja transformat en un text clàssic n'és una prova.

I el Congrés es basa precisament en això, en el fet que sabem que una llengua adquireix importància en la mesura que el que es diu és important. En aquesta línia parlava Fargas i Roca en 1913, quan anunciava que «la llengua val el que valen els homes que la

parlen». I una de les intencions d'aquests congressos és aquesta, no ens enganem, incorporar-se a la revaloració del català des d'un conreu seriós de la ciència i que tinga transcendència en la comunitat científica internacional.

P.-¿Quins temes donen cos al Congrés?

R.-En aquest cas, s'estudiarà un tema molt important, que és el procés d'emmalaltir, analitzat des de vessants biològics, ecològics, sociològics i en el sistema sanitari com a estructura que genera malalties o salut. Són, bàsicament, quatre ponències i una introducció, on es farà repàs del que ha significat històricament el procés d'emmalaltir.

P.-Ets autor d'un estudi sobre «L'aportació valenciana als Congressos de Metges de Llengua Catalana». ¿Com és aquesta aportació?

R.-Ha estat molt important qualitativament. La quantitat d'assistents fou important en els dos primers, després minvà. Les personalitats més destacades de la medicina valenciana se sentiren competrades amb aquest esforç de dignificar la llengua catalana partint d'una activitat científica seriosa. Tota la família Pesset, Faustí Barberà, Mas i Magro, Esquerdo, es van sentir plenament identificats amb el que significava el programa científic i polític, ¿per què no?, d'aquests congressos.

P.-Finalment, ¿quina és l'aportació d'aquests encontres a la normalització lingüística?

R.-Bé, d'entrada, la de normalitzar la terminologia científica. La nostra llengua, com el castellà, és plena de terminologia anglesa i, a més, cal anar posant nom a coses que van descobrint-se.